

*Cvetino-
mirski:*

Zimsko veselje.

Frici, si že v jopici?«

»Že, že, Rozi! Še v ruto se zavijem, pa bo —
Toda Kati in Martica, ti dve — ne vem, če bosta
prišli o pravem času? In Ivanček pa Martinko! Ali
sta zagotovo obljubila?«

»Nič bati se, Frici! . . . Ah, to bo lepo, to bō pri-
jetno! Ne veš, Frici, kako se jaz veselim, ah . . .«

Naglo sta bili opravljeni obedve Racigojevi
sestrici. Velike sinje oči so jima žarele kakor v ognju;
v veselju jima je utripalo srce.

Hiteli sta iz tople izbe skozi vežo, obedve dobro
zaviti; poredno sta kukala izpod rut polna, zardela
obrazka.

»Ti, to ga bomo kepali, Rozi, kajne? Jaz ga
bom kar —«

»Čakaj, Frici, čakaj. Ali misliš, da te ne bo jelo
mraziti?«

»Beži no, nisem taka, da bi se bala zime . . .«

Iz kuhinje stopi mati, roké ob bokih.

»Kam pa, kam, otroka? . . . Le glejta, da vaju
ne prižene zima kmalu nazaj v hišo!«

Frici in Rozi obstojita obe hkrati:

»Ne, ne, mami! . . . Viš, kepali ga bomo, sneže-
nega moža bomo kepali, da bo kaj . . .«

»Pazita, otroka,« se zasmehlja mati. »Če vaju
prične zebsti, bosta že prišli radi domov . . .«

»Z Bogom, mami! Saj se ti ni treba ničesar
bati . . .«

Podali sta obé materi roko in sta stopili iz veže
na cesto.

Zunaj za vasjo so ju že čakali otroci. Martica ju
je najprvo zapazila.

»Poglej, Katinka! Rozi in Frici sta že tu!«

»Saj res!« sta hitela Martinko in Ivanček. »Tu
sta že! — Sedaj pa kar hajd na delo!«

Glasno so se zasmejali otroci, vsi mladi, vsi ve-
seli, vsi gibčni. Vesela družba je bila to. Nobenega

pusteža ni bilo med njimi. Kati s svojimi nemirno-zročimi očmi je žvrgolela neprestano in se je tuintam zvonko zasmejala. Martica pa ravno tako. Ivanček in Martinko pa sta se prepirala za šalo, in Rozi pa Frici z njima. Vseh lica so pa plamtela od neizkaljene radosti.

Počasi so valili sneg in postavljali sneženega moža. Počasi jim je šlo delo od rok. Zakaj sneg je bil mrzel, da je kar škripalo.

Frici je postala.

»Aló! ... Sedaj mu pa napravimo še trebuh in prsa! Debelo plast snega nam priváli sem, Ivanček! .. Martinko, hoj! Na delo! ... Jaz grem tudi ...«

Kmalu privale otroci kup snega in ga dvignejo z vsemi mladimi močmi. Šlo je počasi, toda šlo je.

»Še roké in glavo! ... Hej, še to, pa bo mož pred nami!«

Neumorno so delali otroci — in končno je le stal snežen mož res pred otroki. Kakor severni medved je stal, širokorazkoračen, bel, oči črne — dva temna oglja. V desnici je držal metlo, grozeč, strašen, skoro oduren kakor volkodlak ...

»Hej, sedaj pa kepe v roké in hajdimo nad to belo mrcino!« je kričnila Martica.

»Da, kepe v roké!«

Urno so se otroci pripognili in pobirali sneg.

Kati se je okrenila.

»Frici! Lej, boš videla, kako znam jaz meriti. Le počakaj ... zadnjič v šoli mi nisi verjela, ko sem ti pravila ...«

»Da vidim —!«

Metali so otroci kepe na sneženega moža in dobro so merili. Kati ga je zadela ravno v metlo, tako da mu je padla iz roké na tla.

»Si videla, Frici? ... Verjameš sedaj?«

»Verjamem ...«

Ivanček in Martinko sta se tudi kosala, kdo bolje zadene. Oba sta obdelavala s kepami moža, da se je kar debelil.

V tem pa je stopila Rozi zadaj za Martico, ki je stala tik moža in si mela roke.

»Te kaj zebe?«

»Ne, Rozi; veš, kar tako si grejem dlani... kar tako, veš...«

»Ah, Martica, meni je pa že kar mraz. Res...«

»Pa pojdi domov! Kako si vendar čudna...«

Rozi se je pripognila, a v tem trenutku jo udari kepa z vso silo pod čelo, tik očesa. Kepa, ki je bila namenjena sneženemu možu, a je padla drugam. Roziki se je ulila iz rane kri.

Martica je prijela Rozi za roko, a Rozi je zajokala na ves glas:

»Kri! Kri!... Ojoj, kaj bo rekla mami...«

Tudi Frici je prihitela k sestrici.

»No, kaj pa je?«

»Kri, kri...! O, kako boli...«

Frici je pomislila.

»Pojdiva domov, Rozi! — Ah, nikar ne jokaj tako hudo!«

Ali Rozi je jokala neprestano. Glavo upognjeno, roke v naročju, je jokala predse, in v joku je njeno telo nalahno vzdrtavalo.

»Rozi, slišiš?... Ne jokaj... bonbončkov ti kupim,« je pritekel k nji Ivanček. »Nisem mislil, da te bom zadel... Saj nisi huda?«

A Rozi ni nič slišala in ni videla Ivančka; samo jokala je.

»Nisem meril nate, Rozi! Na sneženega moža sem meril, pa ga nisem zadel,« je silil v njo Ivanček. »Ne povej doma, da sem te jaz. Saj te nisem nalašč...«

Frici se je jezno nasmehnila.

»No, seveda... Pazil bi bil lahkó malo bolj, neroda. — Pojdiva zdaj domov, Rozi.«

Šli sta domov, a mati je že stala na pragu. Ko je zapazila Rozi objokano in krvavo, se je prestrašila.

»Ah, saj sem si mislila, da bo kaj takega.«

Frici je vlekla Rozi za sabo v izbo, in tamkaj se je šele Rozi potolažila. Kajti prijazna je bila izba,

zakurjena lepó, tajinstven mrak je vladal v nji. In Rozi je to izbo tako ljubila.

Tudi mati je prišla v izbo in je obvezala Rozi rano pod čelom.

Redka radost brez bridkosti.

J. E. Bogomil:

Kaj bo, kaj bo?

Danes je pa Minka pridna. To me veseli!« Kako rada čuje Minka tãkole pohvalo iz maminih ust! Od dne do dne si bolj prizadene, da ustreže svoji mami, kar je le največ mogoče.

Takóle pod jesen je bilo. Dornikov oče so z veseljem spravili pod streho obilni pridelek. Kmalu potem je pa prišla Minka z mamó obiskat svojega strica.

— »No prav, prav, da sta prišli. Saj sem že povpraševal, zakaj vaju nič več ni.«

— »Saj tako veste. Dela je toliko; povsod moram biti sama, drugače pa ni nič.«

— »Kaj pa on, Janez, ali še kaj piše?«

— »Ni še dolgo, kar je pisal. Pravi, da se mu dobro godi pod Rusom. Pa saj mora tako pisati, če ne, pa ne gre pismo naprej. Da bi že vendar prišel domov!«

— »Hvala Bogu, da je le še živ! Ti imaš le enega mooža in jaz le enega brata. Kaj pa Minka? Ali je pridna?«

— »Dosedaj še dosti rada uboga.«

— »To je prav! Nekaj že odleže pri hiši. Vsaj malega kaj povaruje.«

— »Res! Hvala Bogu, da jo imam!«

— »Čakaj, Minka, no, ker si pridna, ti bom pa nekaj dal.«

Pa odidejo stric in prinesó precejšen kos kruha, namazanega s sladko strdjo. Neizrečeno dober je tak prigrizek. Pa ga človek ne dobi vsak dan v roke.